

projecte de @finaveciana

E stimo
la dona
que sóc:
#mestimo

Pintures de Fina Veciana
Textos de Lena Paüls

Primera edició: juny 2018

© 2018 Fina Veciana (per la portada i les pintures)

© 2018 Lena Paüls (pels textos)

© 2018 Carme Andrade (pel pròleg)

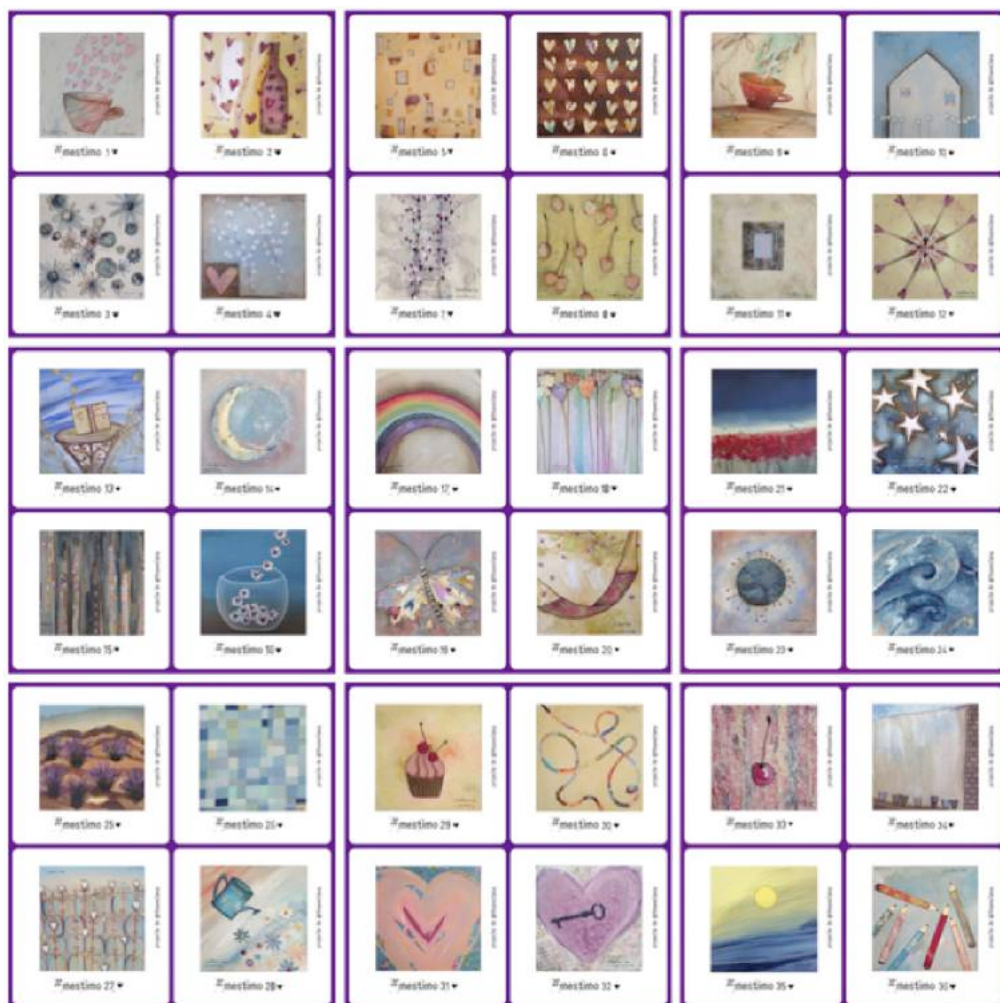
Són rigorosament prohibides, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes en la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic.

Estimo la dona que sóc: #mestimo

Pintures de Fina Veciana
Textos de Lena Paüls

Pròleg de Carme Andrade

Barcelona, 2018

Col·lecció #mestimo

Projecte #mestimo

La protagonista d'aquest projecte és la dona que s'autoestima. L'endemà del 8 de març, comenco a pintar cada dia un quadre nou, de petit format, inspirat en diferents tipus de dones. Intento posar-me a la seva pell i reflectir, destacar facetes del seu caràcter, de la seva manera de fer, de sentir, de somiar... amb la il·lusió d'aconseguir que cadascuna d'elles es trobi identificada amb algun dels diversos #mestimo i per sant Jordi pugui autoregalar-se'l: #mestimoimelregalo.

Paral·lelament, i sense dir-m'ho, la Lena Paüls anava posant mots a les meves imatges. Arribades a la meitat del projecte em va donar la sorpresa! Gràcies Lena, i gràcies Carme per donar una pinzellada més al projecte amb el teu pròleg.

Aquí en teniu el resultat.

Fina Veciana

Pròleg

#mestimo. Vet aquí un projecte iniciat des de l'ànima poètica del pinzell de l'artista Veciana i més tard enxarxat amb la paraula de la Lena Paüls, una altra artista reusenca. El cordó umbilical de la virtualitat ha fet possible la sincronia entre forma, color i paraula en una explosió artística de generós confetti llançat a l'espai virtual perquè arribi a les pantalles assedegades de sentit i de sensibilitat —ambdós conceptes presents en el preciós retaule d'emocions que constitueix *#mestimo*—, encara que a diferència de la novel·la anglesa, aquí el sentit i la sensibilitat els trobem a parts iguals en les dues artistes. La paraula exquisida de la Lena Paüls broda l'art de la Fina Veciana amb fils de complicitat i la pintora acostava el seu món pictòric a la sensibilitat poètica de remembrances chagallianes. Mireu si no, els seus cels explosionats per miríades d'estels làctics, espurnes d'un univers en construcció permanent, perquè a l'obra de l'artista res no és

estàtic; la seva cosmovisió d'objectes casolans es projecta a un espai exterior lluminós i galàctic. El cafè de les tasses són fulles que s'expandeixen per l'espai, els cors es desplacen impel·lits a l'exterior per una energia transformadora, les vaixelles —siguin plats, gots o tasses—, s'empelten de festa i de dinamisme. Aquest món ric en matisos constitueix un bàlsam tonificant per als sentits de qui el contempla i en gaudeix. La poeta Paüls per la seva banda ha posat mot i sentit al ric univers pictòric en uns deliciosos textos en segona persona, detall que ens interpel·la i ens els fa molt propers. Uns textos i unes imatges que, com afirma el poeta: a la rosa només li cal ser mengívola. Així, aquest treball esclata de bellesa i de sensualitat. I tal com dèiem, constitueix un bàlsam i un regal per als nostres temps convulsos.

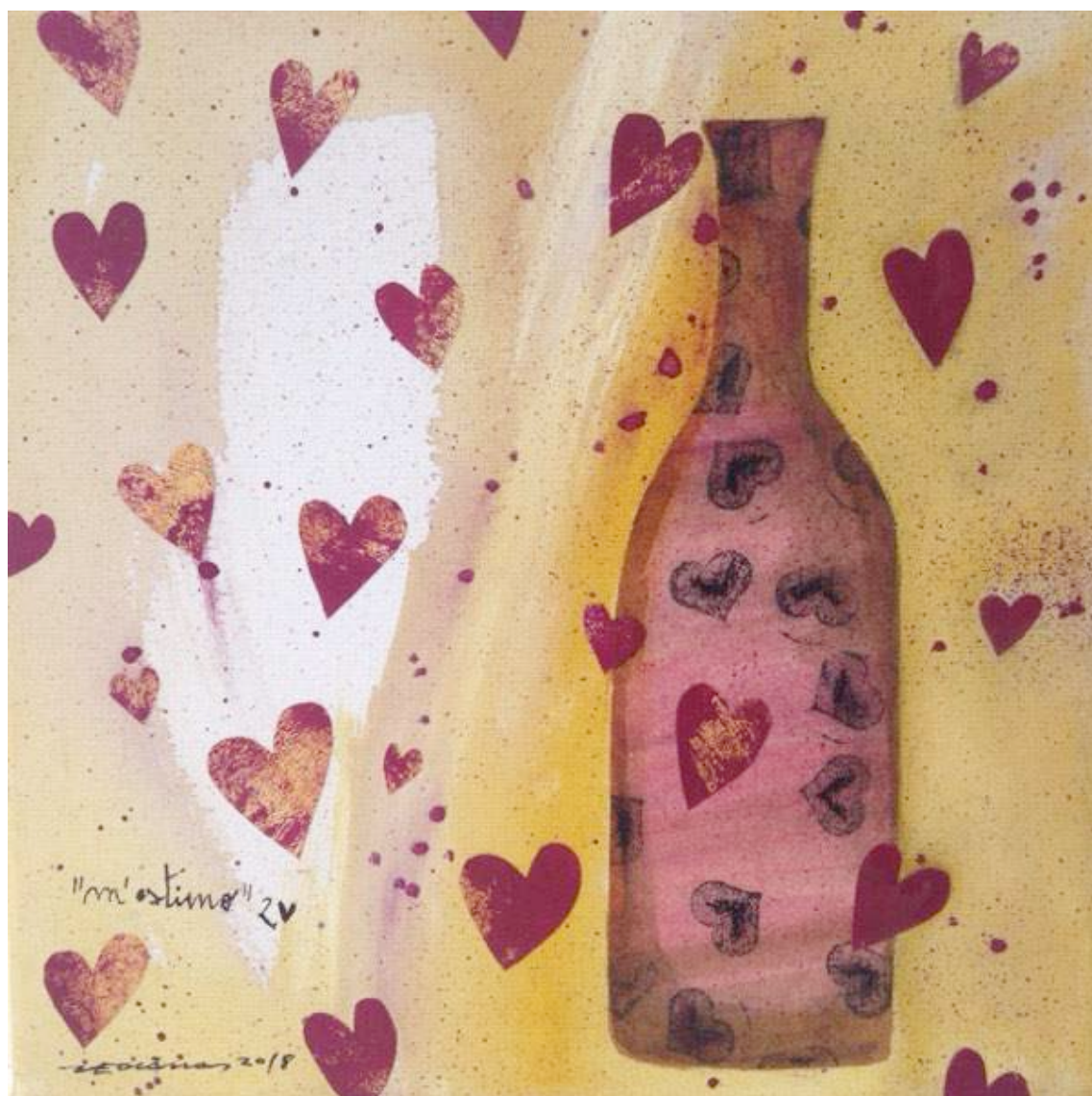
Gaudiu-ne!

Carme Andrade

L'escalfor dels besos s'allarga a
la punta dels dits i eixuga els
plors de la gotellada als vidres.
Inspires.

Desprems la llum del nèctar,
filtre vibrant, elixir del continent
de cada dia.

Desplegues una vànova de tul
i xantillí amb brodats de vidres
color pedra. Voles enèrgica i
fràgil.

Pressents que han florit
els ametllers i guaites per les
persianes mallorquines.
Tota tu espiell i bona nova.

Endreces finestres a l'estremida
escalfor de la roca al sol. Ara
que saps totes les respostes,
vols canviar les preguntes.

Reposes perfumada de notes
al marge. Tota tu llepolia de
xocolata negra.

#mestimo6

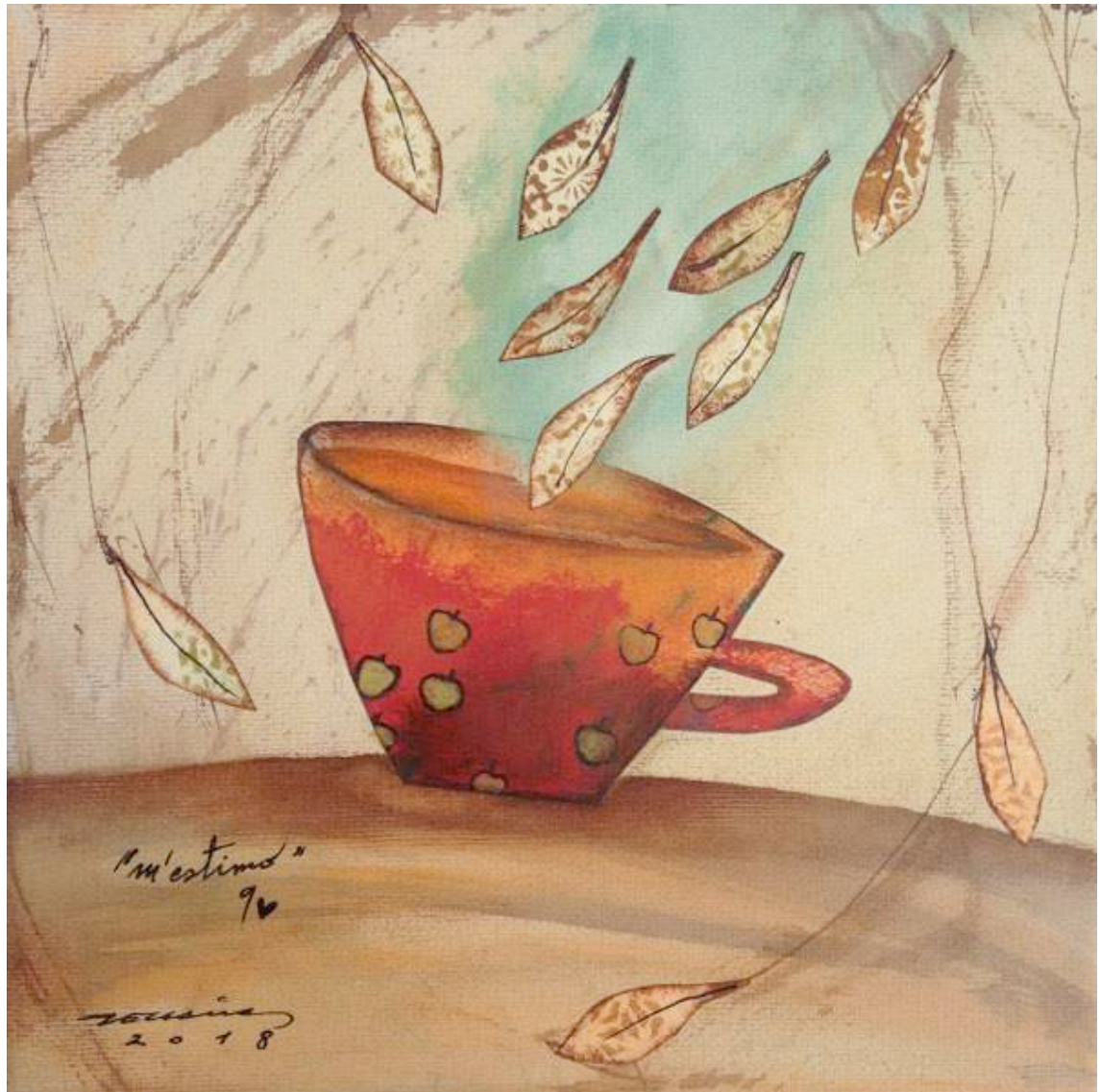
Aplanes vies d'accés,
trànsit dolç al teu pas.
Pont, graó, trapezi.

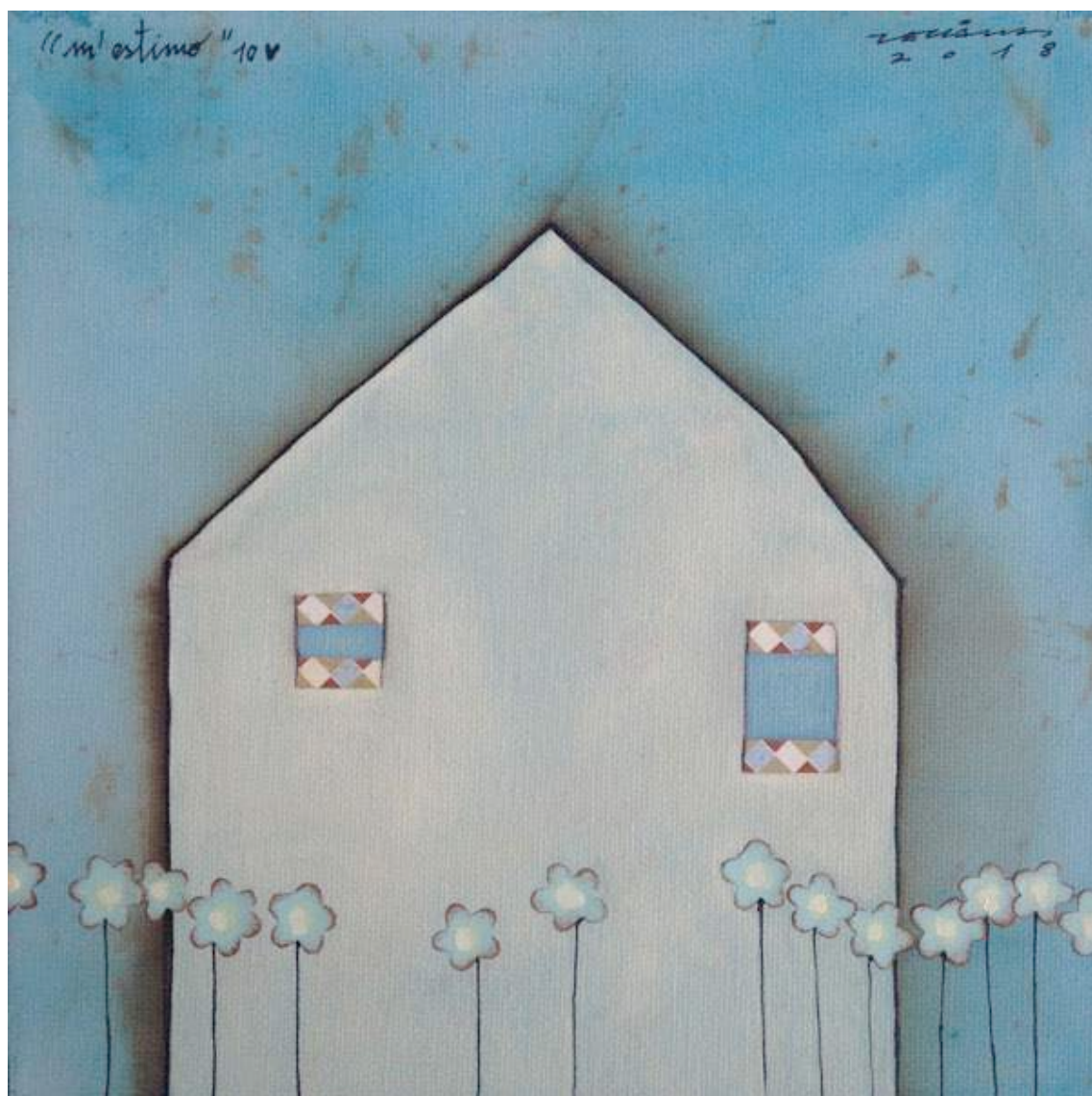
Com les arracades de tardor,
fora de lloc i de temps.
Siguis on siguis, valset.

Amb fils de tendresa has lligat
les fulles a la planta mare i ara
l'oreig les bressola: sàlvia,
menta, marialluïsa.

T'arreles a l'essència sense
porta ni fumera, només dues
finestres per guaitar al jardí
on fan ball rodó uns
caramels de pal.

Avui, encara no desvetllada,
t'has deixat absorbir pel mirall.
L'altre costat et semblava
una carícia. I no.
Epifania cada dia.

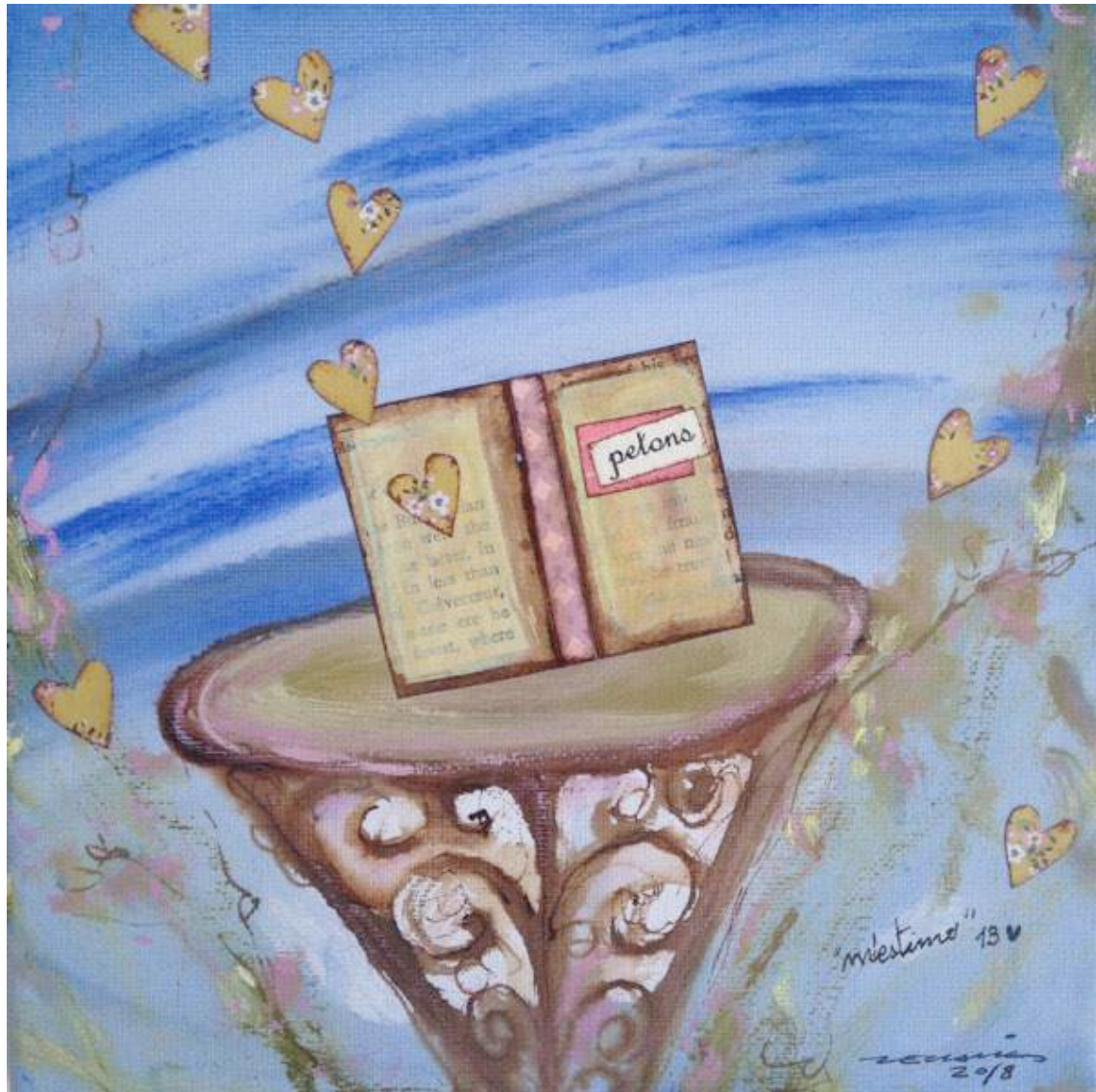

"mi'estimo" 1/v
Zecina, 2018

Els radis del rosetó gòtic
s'ajunten amb l'eix. D'aquí a
no res, el mestral s'emportarà
el teu mandala. L'equilibri serà
altre cop caos.

A l'ombra d'un til·ler, et veus
créixer en cada paraula,
seduïda pel delit de crear.

Et gronxes, enroscada,
estel, grua, xalupa llunàtica.
Els peus no et toquen a terra.

Urbanita, amant de la nit,
manlleves ombres
del rusc vertical
per arribar a tu mateixa.

A l'atzar, col·leccions capricis
en remull. Cada paperet una
història pendent.

Ets la recompensa tranquil·la
després de la calamarsa.
Diadema de llum.

Amb els sentits esmolats,
t'aplegues amb altres per a la
dansa. I per a la lluita.

Et pesa cada cop més la
disfressa que arrossegues.
¿T'amagues perquè
vols que et trobin?

Et conformes, bella dorment,
amb cinc minuts de paradís.

Sàvia del viatge, deixes
que les roselles del capvespre
t'acompanyin a estrenar
el nou dia.

Brilles de purpurina.
La teva constel·lació
no amaga gruix.

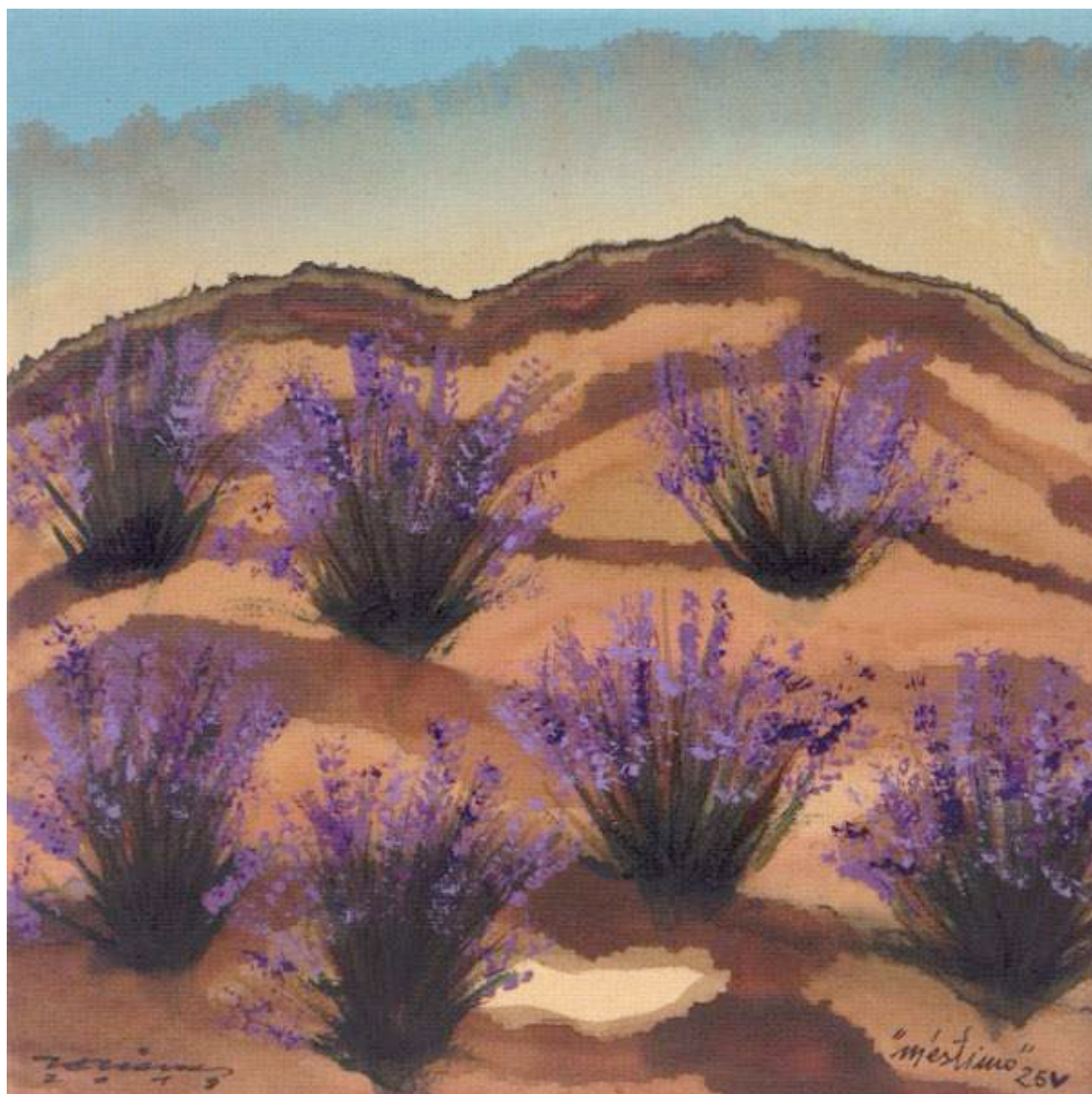
Mare de les roses, has vist el
món amb els ulls del cor.
Al teu asteroide
el cicle recomença.

L'espíral de maror et xuclo.
Immigrada a les crestes de
l'abisme, reneixes en cada
part dolorós de l'ona.

Et retorna en cada
guspira olorosa
la cançó d'un desert
flamejant d'espígols.

Mantens converses
de trama i ordit
sobre el sentit d'aquesta hora.
Paul Klee, al teló de fons.

T'imaginem princesa de conte
abandonada al laberint
de l'altre costat de la reixa.
El drac de set caps existeix
i el pots vèncer.

Estimes les arrels
que s'estenen imperceptibles
i la terra humida que
es fa dòcil al seu pas.

"m' estimo" 28v
Zecenas
2018

La temptació a mel de llavis
desperta plaers de dos en dos.

#mestimo29

"m'estimo" 29v

rosana
2018

Manegues en l'aire
la batuta de la cinta
embullada de la vida.
La sinceritat del traç.

Embriaga de desig,
et cobreix el desglaç a dolls.
Poesia dels sentits.

No pares de fer plànols
del tresor i de canviar
la clau de lloc.
Memòria encesa.

Celebres el sexe
bategant passió.
La cirera d'un pastís
que vols compartit.

Recol·lectes llavors, pol·len
aigua per al concert
de dring i clapoteig.
L'esperit del so.

En alta mar, en plena travessia,
comença la teva alba.
L'horitzó agafa textura musical.
Pianissimo.

Sense estoig, lliures,
a punt d'acolorir la llibertat.
Mantra.

2018

"m'estimo" 36

Fina Veciana (Reus, 1971)

Artista plàstica. Graduada a l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics de Tarragona. Ha exposat la seva obra en múltiples espais i ha participat en diverses performances. Ha il·lustrat els llibres *Els fogons d'en Quim* i *L'illa de la flor*. És l'autora del disseny de les cobertes dels llibres *Lletres Reusenques*, *Reusenques de Lletres*; *Biblioteques personals*; *Illa 2035* i *Llits a la intempèrie*.

finaveciana.blogspot.com

Lena Paüls (Reus, 1952)

Esriptora. Llicenciada en Filologia catalana per la Universitat de Barcelona. Ha publicat nombrosos treballs de narrativa, de poesia, d'assaig literari i pedagògic. Ha obtingut una dotzena de premis literaris, entre els quals la distinció *The White Ravens*, de la Internationale Jugendbibliothek de Munic. Dirigeix «Cornabou. Revista Digital de Literatura Infantil i Juvenil».

lenapauls.blogspot.com

Aquesta edició d'*Estimo la dona que sóc: #mestimo*,
s'ha acabat de digitalitzar a Barcelona,
el juny de l'any 2018.

